

Seleina stála za zády svého manžela jako socha bez života. Přinutil ji zúčastnit se hostiny, ačkoli neměla ponětí, jaká podlost mu dala popud k tomu, že ji chtěl mít vedle sebe. Málokdy vycházela z komnaty, jednak po bití většinou nedokázala vstát z postele, jednak se styděla za modřiny, které jí ustavičně „zdobily“ tvář. I nyní se snažila raději na nic nemyslet a nic nevidět a usilovně potlačovala nevolnost. Neodvážila se pomalu ani nadechnout, aby na sebe manžela neupozornila. Ten zloduch se zatím výborně bavil, hltal jednu křepelku za druhou, a když se s plnými ústy smál oplzlým historkám spolustolovníků, po bradě mu teklo krvavě rudé víno. Hodovní síní létaly kosti a vyhladovělí lovečtí psi se o ně rvali s hlasitým štěkotem a vytím.

Na stole leželo nahé děvče, křičelo hrůzou, bolestí a hanbou, pak zas jen velkýma očima tiše prosilo o smilování, když ji jeden z manželových kumpánů znásilňoval přímo mezi mísami s vybranými jídly a cínovými číši s vínem, zatímco ostatní se zájmem přihlíželi a hlasitě povzbuzovali smilníka.

Síní se šířil odporný pach zpocených těl, vína a kouře z loučí a voskovic. Seleina přivřela oči a přála si, aby se ve vteřině mohla propadnout pod černou zem. K čemu je takový život? K čemu?

Jak jednoduché by bylo skočit do propasti pod komnatou...

Dítě v lůně ji silně koplo a ona sykla. Sotva se držela na nohou, bolest v kříži se stupňovala, do očí jí vstoupily slzy bezmoci a ponížení, za sebe i za to děvče, které po chvíli už jen tiše sténalo, schoulené do klubíčka, dokud se na ně nevrhne další.

Révai jako by si náhle vzpomněl, že Seleina stojí za jeho zády. Prudce se otočil a natáhl k ní ruku s pohárem.

„Nevidíš, že je prázdný?!“ rozkřikl na ni a nenávisťně si odplivl.

„Nalej mi, ženská! I tahle coura ví, jak potěšit muže, jen ty jsi nanic! Jen se podívej, jak se to dělá, a něčemu se přiuč!“ blábolil opile, když mu rozřesenými rukama dolévala víno.

Jeho kumpáni se rozchechtali ještě víc, dívka žalostně zavzlykala a Seleině se podlomila kolena. Ale vytoužené mdloby nepřišly a bolest, která se náhle rozlila celým jejím tělem, ji přinutila vykřiknout.

Révaiovy ruce ji zvedly ze země. Prsty ji chytil za bradu a zkalenýma očima zkoumal její zvrášenou tvář.

„Měl jsem tě radši shodit z hradeb, ty mrcho, i s tím tvým milencem! Dej mi dědice a pak si klidně chcípni!“

Ani ten tvůj povedený švagřík, co konečně přitáhl domů, už nikdy nezíská majetek, o který přišel,“ rozchechtal se jí do ucha a Seleina teprve v tu chvíli pochopila, co oslavuje. Révai si je sám sebou naprosto jistý, za branami Solnohradu se cítí bezpečný. Co to říkal? Jaký švagr? Co se proboha zase děje?

Dveře do síně se náhle rozletěly a dovnitř vběhl strážce.

„Odpust'te, vaše milosti, ale Ctibor Šóša táhne na náš hrad! Už z dálky jsou vidět jeho katapulty,“ vysvětloval rychle, aby nepocítil na vlastní kůži pánův hněv.

Révai se však ani neobtěžoval zvednout pohled od své manželky.

„Vida, tak už i druhý Šóša přichází, aby si vylámal zuby...“ ušklíbl se. „Slyšíš, ženo moje? Tvůj švagr se vydal na návštěvu, aniž by ho někdo zval!“ vysmíval se jí do tváře. Jeho arogantní výsměch bolel víc než všechny ty rány a ponižování, které od něj zakoušela.

Privřela oči a soustředila se na dítě, které se neklidně převalovalo v jejím lůně, a na vracející se bolest v kříži.

„Vaše milosti,“ oslovil ho znovu voják. „Na hrad táhne opravdu dobře vyzbrojené vojsko. Potřebují vás na hradbách.

Velitel řekl, že se musíme připravit na masivní útok. Pokud začnou ostřelovat hrad katapulty, vzplane jako pochoděň!“

„Cože?!“ Vojákova slova konečně pronikla do Révaiova otupělého mozku. Pustil Seleinu a obrátil se k němu.

V místnosti konečně zavládlo ticho. Po chvíli ho však přerušil Seleinin výkřik. Na podlaze pod ní se objevila loužička – odtekla jí plodová voda.

„Seleino!“ zvolal Ctibor a jemně jí zatřásl. „Seleino! Co se stalo?“ ptal se jí vlídně, ale mladá žena nereagovala. Jako by byla myslí někde jinde, křičela a dusila se pláčem.

Ctibor nezaváhal. Cítil, že jediné, co teď Seleina potřebuje, je útěcha, objetí, ve kterém může utišit svůj žal a které jí dá pocit bezpečí. Vzal ji do náruče a přitáhl k sobě. Vnímal, jak se chvěje, jak se k němu tiskne, a přitom si to vůbec neuvědomuje.

Nemotorně ji pohladil po vlasech, které byly jemné

jako hedvábí, padaly jí na záda a zahalovaly ji jako plášť.

Bezděčně sklonil hlavu a přiložil svou tvář k jejím zvlněným kadeřím. Zhluboka nasál jejich vůni a vtiskl do nich polibek.

Kdosi se zjevil ve dveřích, do komnaty nakoukla nejprve jedna hlava, pak dvě, tři... Ctibor je vykázal jediným gestem.

Nechtěl, aby ji někdo takto viděl. A nechtěl ani, aby takto viděli jeho. Dveře se potichu zavřely.

Seleina se po chvíli utišila. Začala si uvědomovat teplo jeho těla, tlukot jeho srdce a překvapivě něžné sevření jeho silných rukou. Ať už to byl kdokoli, byla mu vděčná. Tak dlouho nezažila takový pocit! Bylo to nečekaně příjemné, ba nádherné.

Ještě chvíli, ještě chvíličku... opakovala si v duchu, dokud se její dech neuklidnil a slzy nevyschly. Cítila se tak unavená, že nedokázala ani otevřít oči. Nakonec jejím tělem otráslý poslední vzlyk. Zvedla hlavu a pevné sevření se okamžitě uvolnilo. Zadívala se do Ctiborova obličeje. Mlčel a ona mu za to byla vděčná.

„Vy?“ zeptala se a naprázdno polkla.

„Byl jsem zrovna nablízku,“ řekl, ale z náruče ji ještě nepustil. Soustředěně pozoroval její tvář, hledal jakýkoli náznak falše či přetvářky, který by ho utvrdil v přesvědčení, že to byl jen ukázkový hysterický záchvat. Ženy jsou schopné všeho!
„Děkuji,“ zašeptala a on v tu chvíli věděl, že Seleina nic nepředstírala. Najednou si uvědomil, že nechce vědět, co bylo příčinou takové ukrutné bolesti, co všechno viděly tyto hradní zdi.

Popadla podnos a odešla nahoru, za ní utíkalo pachole s třemi poleny v náručí. Chodbami se rozléhal smích hostů, ale nejpronikavější byl ten barončin. Jakmile se však ve dveřích zjevila Seleina, Matilda se na ni osopila:

„Přines to sem, Seleino, a varuji tě, ať to má správnou teplotu i chuť, jinak bude zle!“ Pohrdavě našpulila ústa, zatímco ostatní hosté si Seleinu posměšně měřili.

„Je to přesně takové, jaké to má být!“ odvětila Seleina rozhodně a položila podnos před Matildu. Přitom si prohlédla její dvourohý čepec se složitou výšivkou a drobnými perličkami, zakrývající umně vyčesané vlasy, plné rty, klenuté obočí a modré oči, nos trochu ohrnutý vzhůru a drahou krajku ve výstřihu šatů s velkou rubínovou broží uprostřed.

„Já rozhodnu, co je akorát, Seleino!“ prohlásila a ochutnala kousek masa. „Příliš slané!“ zvolala a shodila podnos na zem za burácejícího smíchu spolustolovníků. Byli však i tací, kteří se nesmáli. Vstali od stolu a jeden z nich se dokonce ozval.

„To už by stačilo, paní Matildo. Znevažujete tím nejen paní Seleinu, ale i sebe!“

„Já jsem se ale dozvěděla, pane Martine, že tato žena ztratila právo chovat se jako paní hradu.“

„Přesto jí stále je! A vaše chování mě uráží!“

„Nikdo vás u tohoto stolu nedrží, rytíři Martine,“ zapředla Matilda sladce, načež starší muž jen zavrtěl hlavou a zamířil ke dveřím.

Seleina se něj vděčně podívala a hned nato se sehnula pro mísu. Ne, neukáže slabost ani to, že ji ta ženská urazila. Přežila horší věci, než jsou hloupé vrtochy rozmazlené, pyšné potvory.

Zatímco sbírala rozházené jídlo, v hodovní síni z ničeho nic zavládlo hrobové ticho. Myslela si, že se k ní blíží muž, který se jí právě zastal. Nejprve uviděla černé kozačky, které se sotva vyhnuly pečínce na zemi. Stále se z ní kouřilo. I sýrových kostek, vyválených v prachu, by bylo škoda. Alespoň Ctiborovi psi se budou olizovat. Natáhla se, že je posbírá. Vtom ji chytila čísi ruka.

„Vstaňte, Seleino,“ vyzval ji Ctibor a nečekal na její souhlas. Jednoduše ji zvedl, a když stáli tváří v tvář, díval se na ni, jako by ji viděl poprvé.

Modřiny na její tváři byly ty tam, otoky se zcela vstřebaly, zmizela i podlitina pod rtem. Ohnivé prstence vlasů jí vyčnívaly zpod prostého čepce, oči se leskly potlačovanými slzami, chvěla se, ale konečně mu podívala přímo do očí.

Byla něčím jiná. Nějak odvážnější, sebevědomější... Ctibor jí chvíli hleděl do tváře, pak mu pohled sklouzl na její šaty, ruce špinavé od jídla, bosé nohy v dřevácích. Cítil se jako padouch. Není o nic lepší než Révai. Stiskl rty a jeho ruce bezděčně sevřely její ramena ještě silněji.

Trhla sebou, ale nevymanila se mu.

„Ten podnos mi spadl, odpusťte,“ omluvila se.

Ctibora to ještě víc podráždilo. Jako by neviděl, co se stalo! V hodovní síni by člověk slyšel spadnout vlas, takové tam vládlo ticho; nakonec ho přerušil chlapec, který s hřmotem hodil polena ke krbu.

„Ctibore! Drahý! Jsem tak ráda, že vás vidím!“ Jakmile se Matilda trochu vzpamatovala z překvapení, hned se změnila z nesnesitelné potvory v dokonalou dámu.

Seleina sklopila oči, a když Ctibor obrátil hlavu za tím dotěrným hlasem, vymanila se mu ze sevření, popadla podnos a utíkala zpět do kuchyně. Srdce jí bilo až v hrdle. Díval se na ni, jako by se zlobil, ale žádnou hrozbu z něj necítila. Ty jeho tmavomodré oči jako by ji hypnotizovaly. Jako by jí chtěly něco říct. Jako by ji chtěly chránit...

Zvedla pohled a v okně uviděla Ctiborovu tvář. Uhladila si vlasy, několikrát se zhluboka nadechla a vyšla ven.

„Matilda přišla o dítě,“ řekla bez okolků. „Silně krvácí, potřebuje felčara.“

Ctibor nepohnul ani brvou. S pohledem upřeným na její rozpálenou tvář si uvědomil, že ho ta zpráva ani nepřekvapila, ani neranila. Matilda se přepočítala, vždyť právě těhotenství bylo zajisté důvodem její návštěvy. Zřejmě potřebovala otce pro své dítě. Bylo to velmi pravděpodobné, ale jemu to bylo celkem jedno.

Mnohem víc ho zaujala záře v Seleininých očích a jakási zvláštní jiskra, která v nich dosud nebyla. Nebo si to jen namlouvá? K Matildě necítil nic, ale tuto mladou ženu by nejraději strhl do náruče a už nikdy nepustil. Namísto toho se beze slova otočil a šel pryč. Potřeboval si pročistit hlavu a uklidnit se. Jediným douškem vypil číši vína, zavřel se ve své komnatě a nespouštěl pohled z mihotavého světýlka v okně na druhé straně nádvoří. Až později si uvědomil, že Seleina vlastně nemá, kde by složila hlavu. Matilda zabrala její komnatu a nyní i sídlo, které jí dal.

Ten jediný dotek ho pátil na ruce a probouzel v něm pocity, které nikdy nepoznal. Možná je opravdu čarodějka. Cítil

se jako můra, která se vrhá do plamene a doufá, že neshoří na prach.

Než si ujasnil, co vlastně chce a očekává, už svítalo. Vrátil se na nádvoří a vstoupil do domku, kde Matilda dřímala na lůžku, které patřilo Seleině, její společnice Žofie chrápala na židli vedle své paní, Marka si potichu chystala bylinky na ráno a Seleina seděla schoulená v koutě za kamny, rukama si objímala nohy a hlavu si opřela o kolena, schovaná za závojem vlasů. Sevřelo se mu srdce.

Beze slova jí podal ruku a ona neměla sil odporovat. Přehodil jí přes ramena svůj plášť a vzal ji do náruče. Marka jen mlčky zvedla obočí a vyprovázela je z domku se vševědoucím úsměvem.

Když Seleina složila hlavu ve velké posteli s nebesy, prosycené vůní muže, kterému patřila, v jediném okamžiku usnula. Ctibor se okouzleně díval na záplavu hedvábných vlasů, rozprostřených na bílém polštáři, na dlouhé řasy, jemnou klenbu obočí a plné rty, trochu popraskané od mrazu. Přemýšlel. Chtěl vědět, jestli Jakuba milovala, zda s ním byla šťastná.

Jak by vypadala, kdyby její oči zářily láskou? Mohla by ho milovat?

Zarazil se. Na chvíli odtrhl pohled z tváře, která ve spánku zrůžověla, vstal a přiložil pár polen do krbu. Ať je jí teplo! Vrátil se a klekl si k posteli. Potlačoval v sobě touhu dotknout se jí.

Když pootevřela rty a tichounce vzdychla, jeho tělo se napjalo jako luk. Jak by vzdychala, kdyby ji přemohla vášeň?

Je zdravý muž, má v posteli nádhernou ženu, je přirozené, že takto reaguje, uklidňoval se v duchu, ale přitom věděl, že to není pravda. Seleina mu vskutku učarovala, oslovila cosi v jeho nitru, probudila city, o kterých ani netušil, že je v sobě má. Něco takového člověk zažije snad jen jedinkrát za život. Stáhlo se mu hrdlo tak, že nemohl ani polknout.

Všechny milenky, které kdy měl, všechny druhy rozkoší, které kdy okusil, bledly při jediné vzpomínce na vůni, teplo, pohled, váhavý úsměv této ženy. Otevřela jeho srdce toho večera, kdy ji zoufalou držel v náručí, celé dny mu nešla z mysli, vzbuzovala v něm rozporuplné emoce, a dnes...

Dnes konečně pochopil, že ji chce.

Jako ženu. Jako milenkou. Jako přítelkyni.

A dostane ji.

Seleina byla vzrušená, vnímala na sobě jeho lačný pohled, napětí, potlačenou chuť sevřít ji v mocném objetí. Avšak nevrhl se na ni, jen se díval a pomalu, kousek po kousku odhaloval její bělostnou pokožku. Laskal ji konečky prstů, pozorně

sledoval každou její reakci, vrýval si do paměti každý její nádech.

Nespěchal. S potěšením sledoval, jak se Seleina mění, jak nadšeně přijímá každý jeho dotek, jak si ho užívá. Všechno to bylo pro ni nové, ale on na tom byl stejně. Už nešlo jen o uspokojení, ale o radost z objevování, z pátrání po něčem neuvěřitelně nádherném, jedinečném...

„Jsi překrásná,“ vzdychl, když před ním stála zcela nahá. Nezakrývala své tělo, naopak, vychutnávala si jeho obdiv, jako by byla tím nejkrásnějším, co kdy v životě viděl. Do očí se jí tlačily slzy dojetí a leskly se v mihotavém světle svíček jako drahokamy.

Byla mladá a štíhlá, těžký porod jí na kráse pranic neubral. Nemohl se nasytit pohledu na ni. Teprve když jí na pokožce naskočila husí kůže, uvědomil si, že před ní stojí jako hlupák. Vzal ji do náruče, uložil na lůžko a rychle se svlékl.

„Nemám slov, Seleino... Bojím se tě dotknout, bojím se, že se náhle probudím a ty zmizíš... Tak dlouho jsem o tom snil... Představoval si, jak vypadáš, jak chutnáš, jak voníš...“ Usmála se na něj tak mile, až ho píchlo u srdce. Sklonil hlavu a vtiskl jí na rty polibek. Jazykem pátral po zákoutích jejího těla, rukama bloudil po místech, která dosud obdivoval jen očima, dokud nezačala hlasitě sténat, dokud se mu nehty nezaryla do kůže.

V hlavě mu hučelo, krev se v žilách valila jako vodopád, srdce divoce bušilo. Musí ji mít, hned teď...

„Panebože!“ vykřikla, když ji celou naplnil. Oči se jí rozšířily překvapením, v hrdle uvízl vzlyk, když se jejím tělem začala šířit mohutná vlna slasti.

Jeho ruce, ústa, jazyk ji přiváděly do vytržení. Měla pocit, že už neexistuje větší potěšení, větší rozkoš. Ale splynutí jejich těl jí dokázalo, že to je pouze začátek.

Ctibor se snažil udržet rytmus, ale jakmile začal vnímat silné stahy v jejím nitru, nedokázal už čekat. Přestal se ovládat a dal se unášet vášní stejně jako Seleina. Měla pocit, že se vznáší, a slast, která se stupňovala s každým Ctiborovým vniknutím do jejího těla, ji dočista přemohla. Přestala vnímat okolní svět. Pocit dokonalého naplnění ji vynesl až na vrchol. Křičela a křečovitě se držela Ctibora, jediného záchranného bodu v černé prázdnotě.

„Seleino... Seleino...“ uslyšela hlas jakoby z nekonečné dálky. Otevřela oči a její pohled se setkal s ustaraným zrakem jejího milence. „Prosím, drahá, odpověz: není ti nic?“

„Bylo to... úžasné,“ vypravila ze sebe a Ctiborův znepokojený pohled nahradil samolibý, pyšný výraz muže, vědomého si svého milostného umění.

„Jsem rád, drahá, že jsem naplnil tvé očekávání.“

„Žádné jsem neměla,“ zchladila ho, ale hned nato se rozesmála. Cítila se lehká jako pírkó, plná sil, překvapená a zároveň šťastná.

„Tak to ti pěkně děkuju,“ pronesl naoko uraženě a převalil se na bok. Přitáhl si Seleinu k sobě a objal ji oběma rukama. Vychutnával si poslední dozvuky prožité vášně a pocitu dokonalého uspokojení.

„Nelhala jsem, Ctibore,“ ozvala se nakonec upřímně a přitulila se k němu. Svůj ruměnc v obličeji schovávala na jeho rameni a neodvážila se prozradit mu, o čem přemýšlí. Nemohla mu říct, že až dosud si ani nedokázala představit, co se děje mezi mužem a ženou, když se poddají vzájemné přitažlivosti. Jakub z ní sice udělal ženu, ale nebyl příliš zkušený milenec. I když se snažil být jemný a něžný, nedokázal v ní vyvolat víc než pouhý záchvěv slasti. A ona, nevědomá, ani víc nečekala. „Opět nic neříkáš, Seleino... Neumím si zvyknout na tvou zamlklost, musím z tebe páčit každé slovo... Jak tě mám pochopit, když nevím, co se děje ve tvé hlavě?“ ozval se, ale neznělo to jako výčitka.

„A co mám říkat? Nejsem zvyklá svěřovat se se svými pocity muži. Cítím se jako u zpovědi.“

„Já tě budu poslouchat a vždy se budu snažit vyhovět ti, Seleino,“ slíbil a nahnul se tak, aby na ni viděl. Prstem jí setřel kapičku potu s čela, odhrnul pramen vlasů a zastrčil jí ho za ucho. Mlčela, očima se vpíjela do jeho očí, její pokožka zrůžověla. Drobnými prsty prošla po jeho hrudi, vnímala vibrující svaly a jemnou pokožku pod černými chloupky a opět ji pohltila touha.

V hrdle jí vyschlo, oči potemněly.

Už už otevíral ústa, že jí vysvětlí, co od ní chce, ale hlas se mu zasekl. Přímó cítil, jak mu touha ovládá tělo a znovu se dožaduje naplnění. Překvapeně si uvědomil, jak velkou moc nad ním Seleina má.

I o tom je láska? O touze, o bolesti, o úplném předání sebe sama tomu druhému?

Zhluboka nasál její vůni. Chtěl ji. Opět, šíleně, prudce.

„Nemohu si pomoci, úplně jsi mě očarovala,“ vydechl omámeně a strhl ji do náruče. Nebylo síly, která by ho zastavila.

Seleina ho však opět ochotně přijala a věděla, že její život se už navždy změnil.

Zhřešila, ale v této chvíli toho pranic nelitovala.

Ctibor, hnaný neblahou předtuchou, která mu divoce rozbušila srdce, téměř nevnímal okolí a nedbal na zledovatělou cestu, ztrácející se v bílé chumelici. Obával se jedině toho, že nepříjde včas. Téměř s jistotou věděl, že se něco chystá. Pane, dej, ať se mýlím, modlil se ustavičně. Bože, nedopust', aby se

jí něco stalo! Znovu a znovu prosil, ohromen silou citů, které jím zmítaly. Nikdy v životě neměl takový strach. Doufal, že Seleinu najde v „domečku“, jak ho s oblibou nazývala, jak sedí u stavu nebo se láskyplně stará o Jakubka.

Nepřestávalo sněžit a mrazivý vítr, ženoucí se údolím, dul stále silněji. Smrákalo se, ale Ctibor se nezastavil ani na chvíli, nebral ohled na hřebce, kterému se chvěly přetížené svaly, z tlamy se valila pěna a zamrzala přímo na uzdě. Brodil se sněhem a cesta se mu ztrácela před očima. Konečně zahlédl hrad a zorientoval se.

Jeho pohled vzápětí přitáhla drobná postava na kopci pod hradbami, zabalená v neforemný dlouhý plášť. Věděl, že je to ona, byl si tím zcela jistý. Ulevilo se mu, jako by mu z ramen spadl balvan. Nevracel se zbytečně, už jen pohled na ni ho zahřál u srdce.

Nadběhl si pořádný kus, pak seskočil s koně, chvatně ho uvázal ke stromu a spěchal jí naproti. I pod zasněženou kapucí viděl mrazem zruřovělé tváře a prstence měděných vlasů kolem tváře. Oči jí zářily, přestože lapala po dechu. Tak přece dosáhla svého! pomyslel si s povzdechem.

Odhrnul si kapuci z čela a natáhl ruku.

„Seleino,“ hlesl.

Nejprve ztuhla, ale jakmile ho poznala, přivítala ho radostným úsměvem. Ten úsměv by rozpálil i ledovou kru, necítil chlad ani svištění větru, únava se najednou vytratila... Miloval ji tak moc, až to bolelo.

Těsně pod skalním převisem, kam ze strážních věží nebylo vidět, se najednou zastavil. Jen jeden krok, a sevřel by ji v náručí. Úsměv mu zmizel z tváře a nahradil ho výraz překvapení, úleku a bolesti.

Ctiborův hluboký výdech a bolestivý sten Seleinu vyděsily. Netušila, proč ji najednou popadl za ramena a strčil dopředu.

„Utíkej, Seleino, utíkej!“ zachraptěl na vyděšenou ženu a očima ji žádal, aby neodporovala, aby ho alespoň jednou jedinkrát bez řečí poslechla. Obrátil se a ze zad mu trčel šíp. Seleina otevřela ústa v němém výkřiku. Byla by křičela, kdyby jí hlas neuvízl v hrdle. Darma se namáhala, její neslyšný chrapot nemohl přivolat žádnou pomoc. Ale místo toho, aby udělala, co jí přikázal, ani se od něj nehnula. Jak by ho mohla opustit? Muže, kterého miluje? Vrhla se k němu a kryla ho vlastním tělem, aby mu neznámí útočníci nemohli zasadit smrtelnou ránu. Chtěli jen ji, věděla to s neochvějnou jistotou.

Ctibor klesl na kolena a Seleinu stáhl s sebou.

„Ženská bláznivá!“ procedil mezi zuby. Bolestí pomalu ztrácel vědomí, ale bránil se, ze všech sil bojoval a křičel, když se po Seleině natahovali bandité. Byl zraněn a navíc zaskočen

vlastní chybou, za kterou oba draze zaplatí. Útočníci jako by přišli odnikud, jako by vyrostli ze země. A on jim to usnadnil svou lehkomyšlností.

Oba se zoufale se bránili přesile. Ctibor neměl zbraň, když se rozběhl za Seleinou, nechal svůj meč v sedle. Čtyři ozbrojení bandité se s nimi nemazlili. Celou tu dobu se ji pokoušel chránit, a když na chvílku polevil v ostražitosti, zaútočili. Měl tušit, že číhají po okolí a čekají na vhodnou příležitost. Zatmělo se mu před očima a v duchu se znovu začal modlit, vroucně prosil Boha o pomoc. Po posledním zákeřném úderu rukojetí meče do hlavy ztratil vědomí a padl na zem.

Bílý sníh se okamžitě zbarvil doruda.

„Nechte ho a půjdu s vámi dobrovolně, přísahám!“ vyjednávala Seleina rozřeseným hlasem. „Chcete přece mě, tak co je vám po něm?! Nebo se chcete chlubit, že jste dorazili chlapa na zemi?!“ křičela na ně, dokud jeden z nich neusoudil, že se jim lépe zmizí se smířenou zajatkyní než s kopající a chroptící čerticí. Navíc jim přikázali přivést Seleinu, o Šóšovi nikdo nic neříkal. Už tak se v mrazu načekali dost, ukrytí ve skalním výklenku, aby jim neunikla tučná odměna.

„Tak jdi!“ přikázal jeden z nich, zřejmě jejich vůdce. Seleina poslušně vykročila a neustále zaměstnávala únosce řečmi, jen aby je nenapadlo vrátit se.

Vítr za nimi zametal stopy a Seleina se ani jednou neohlédla. Nemohla by se dívat na muže, ležícího ve sněhu, protože by jí puklo srdce.

Za nedalekým křovím čekali koně, a když ji vysadili do sedla, v duchu se loučila se vším, co milovala. Nepochybovala, že se sem živá nevrátí. Révai jí to nedovolí.

Jen aby to Ctibor přežil. Bože, dej, ať to přežije, ať nezemře jediný muž, kterého kdy opravdu milovala!

Sbohem...